

Urška je v postelji. Zjutraj na vse zgodaj je bila vzela žlico ricinovega olja, prhh! — in nepremično opazuje tri muhe, ki so se lotile odlomljenega koščka sladkorja na mramornati plošči nočne omarice. Obračajo se po njem kakor delavci v kamnolomu. Sprehajajo se navzgor in navzdol po vzboklinah in dolinah koščka, ližejo tukaj, sesajo tam; včasih se vstavijo, se pogladijo z nožicami preko hrbta in privzdignejo krila, ali pa objamejo glavo in si jo umivajo.

Neumne živali!

»Muhel« zakliče Urška ukazujoče.

Kaj še. Nobena se ne zmeni zanj, vse tri ji obračajo hrbet in navdušeno ližejo sladkor. Pribrenči nova, leta sem in tja, se zopet dvigne in — kako je to? pravkar so bile štiri. Sedaj jih je pa pet. In šesta leze po predalčku. Ne, to je od sile!

»Muhe!« zakriči Urška, sedaj res jezna.

Oh! le kriči! Ena ji sede na nos, druga na uho; tretja se sprehaja po laseh. Muhe se ničesar ne boje. In brenčijo dzzzz! in Urška mora prenašati zbadanje njihovega rilčka in dotik njihovih lahkih, nerodnih trupelc.

Moj Bog! kako so sitne!

Ne smete misliti, da je morda Urški za košček sladkorja. Če ga ni pojedla, je to znak, da je pohrustala že tri po ricinu, da bi pregnala slab okus. Uhh! Prhh! — Ampak ona ne dovoli, da bi se muhe polastile tega, kar ni njihovo, ne dovoli pa zato, ker so ji muhe zoprne.

Lenuhinje so. Kaj delajo od jutra do večera, ko tekajo po šipah, zavesah, robovih pohištva? Nič! Sprehajajo se.

Sprehajajo se po vrču za vodo. Seveda ne zato, da bi se umile. Sprehajajo se po zrcalu, — kaj neki tam

iščejo, po stoli, po Urškini obleki, po kropilniku. Lenuhinje. Še pajek dela. Prede svojo mrežo tako hitro, tako spretno. Zanimivo ga je opazovati... od daleč. In čebele! kako se jim mudi! Prav za prav so muhe res prismojene. Spodiš jih, pa se vrnejo. Morda so trmaste? Da, ampak poleg tega tudi neumne. Če ubiješ eno, prilete druge. Nič jih ne prestraši, nič jih ne utruji. Vendar ti nagajajo, če jih hočeš ujeti. Človek bi dejal, da imajo povsod oči. Stara Micka trdi to. Slepe gotovo niso, ampak gluhe, morda. Nu! Evo jih cel regiment v naskoku, niti najmanjše beline sladkorja ni več videti. Kar mrgoli jih.

»Zdaj pa, čakajte...«

Urška jih z velikim zamahom junško prepodi, zgrabi košček sladkorja in ga vtakne pod vzglavje. Tako...! Mar mislite, da bodo tako prebrisane in ga poiskale tam? Ne, vračajo se na prazen prostor, sesajo marmor in nočno omarico. Čakajo. In Urška misli v svojem ogorčenju, da bi bile najkrutejše muke premile zanje.

Nekaj pa muhe le znajo. Hodijo z glavo navzdol po steni in tekajo po stropu. To mora biti zelo težko. Vendar znajo to imenitno. Morda je treba le vaje.

Bogve, če ne bi tudi Urška tega znala, če bi vsako jutro malo vadila... Čudno je to, da se jim ne vrti v glavi. Kadar Urška skloni glavo k tlom, ji udari vsa kri k sencem in zvrtil se ji. Nekoč se je bila zleknila po tleh in je dolgo časa nepremično gledala v zrak in si domišljala, da je soba postavljena na glavo, da ona visi na stropu, in da je to, kar gleda nad sabo, pod. To ni dolgo trajalo. Z izbuljenimi očmi se ji je zdelo, da pada v praznino, s strahom se je bila oklenila noge mize. Od tedaj si ne upa na vrtu preveč gledati v nebo, z glavo navzdol,

med nogami. Zdi se ji, da se bodo noge odločile od tal in da bo omahnila v praznino.

To so slabi pogoji za posnemanje muh. Vendar, če pogumno poskusi... Vsaj poskusi lahko. Kadar muhe hodijo po zidu, se ne poslužujejo svojih kril, ampak le rok in nog. Res, da jih imajo tri pare. Ampak prstov pa le nimajo. Če bi Urška poskusila!...

Urška poskusi. Dvigne svojo dolgo nočno srajčko in, stoječa v postelji, z dlanmi oprtimi ob steno, dvigne nogo, se privzdigne s težavo, pade. Brez dvoma zato, ker nima opore. Če bi poskusila v kotu, če bi se oprla na eno steno in splezala po drugi navzgor... Hitro oporo! Na vzglavje postavi stol, na stol pručko, na pručko blazino. Morda moraš biti v izvestni višini, da lahko lezeš po steni. Morda postaneš potem lažja.

Urška se trepetaje požene, z nožico se udari ob stol. Stavba ni bogve kako trdna, kdo se meni za to. Čuti, da se ji bo posrečilo. Na vrhu je. Opre se na steno, vpre nogo, se nasloni z dlanmi, se požene,

leze kakor muhe. Kdo ve? Morda bo celo zletela! Štrbunk! Hiša se podira, stol zleti semkaj, pručka tjakaj, svetiljka se razbije, Urška

strmoglavila na tla in vidi vse zvezde. Kaj ji je pognalo na čelu? Veliko je kakor jajce! Kaj ima na kolenu? Rdeče je. Plane v jok.

Koraki, šum! Kako naj prizna, da je hotela posnemati muhe, umazane, neumne muhe. Urška je prepričana, da se ji muhe smejejo in se ji bodo smejale vekomaj!

Po P. in V. Margueritteu — P. Ks.

Oskar Hudaless

Kaj je povedal boter Matjaž

Afrika — nekdanj

Skoraj vse počitnice sva bila z doma, Franček pri stricu v Ljubljani, jaz pri teti v Mariboru. Prav dobro se nama je godilo. Mnogo zanimivega sva doživela in boter Matjaž naju je moral nekaj večerov potrpežljivo poslušati, da sva mu povedala vse počitniške doživljaje. Kar kosala sva se, kateri je videl ali slišal kaj bolj zanimivega.

»Jaz«, je dejal Franček in se bahato vzravnaval, »jaz sem v Ljubljani videl zamorca, da veš! Kola Ayay mu je ime in še inženir je povrh.«

»Prava reč!« sem ga malomarno zavrnil. »Ali misliš, da v Mariboru ni bilo nobenega zamorca? Tudi tam smo imeli ene-

ga. Ta sicer ni bil inženir, ker to je danes že itak vsak deseti človek. On je boksar in se imenuje Tom Sayer. Tako imenitno je boksnil nasprotnika, kakor bom jaz tebe, če se misliš še dolgo repenčiti nad menoj.«

»Mir!« je boter krepko posegel v najino pričkanje. »Komaj sta nekaj dni skupaj, že se zopet prepirata. Vidi se, da sta se vsak svojemu zamorcu dovolj čudila, ker sta ga videla sredi samih belcev. Gotovo bi vaju zamorci toliko ne zanimali, če bi jih videla v njihovi pravi domovini. To menda vesta, kje je domovina zamorcev.«

»V Afriki vendar!« sva vzklíknila nekoliko užaljena, da ima boter take slabe misli o najini učenosti.